

SĂPTĂMÂNĂ PATIMILOR

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

www.parohiaserbanvoda.ro

**DENIA
SFINTEI ȘI MARII LUNI**

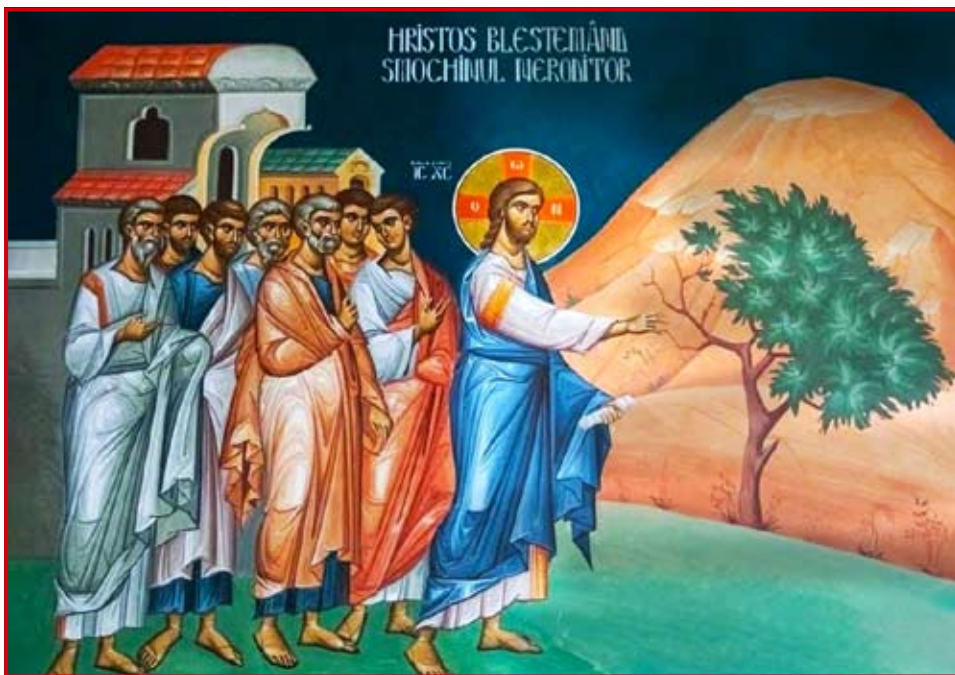
LA ÎNCEPUT DE DRUM PE CALEA GOLGOTEI

După intrarea Mântuitorului în Ierusalim s-au petrecut câteva lucruri pe care Biserica, în memoria ei mereu vie, le-a păstrat. Domnul a intrat în Ierusalim și S-a îndreptat spre Templu pentru a-l elibera de sub tutela zarafilor și pentru a le reaminti tuturor cuvinte dumnezeiești nepieritoare: „Casa Tatălui Meu casă de rugăciune se va chema pentru toate neamurile și voi ați făcut din ea peșteră de tâlhari.”

Apus mâna pe bici ca să ne învețe că în casa lui Dumnezeu, în biserică, se cuvine să stăm cu evlavie, cu frică de Dumnezeu, așa cum veacuri de-a rândul până astăzi neamul nostru nu și-a permis să-și pună bănci în biserică, căci în fața lui Dumnezeu nu poți sta oricum, ci trebuie să stai cu frică, smerenie, evlavie, bună cuviință. Rareori în Biserica noastră, pentru neputință, au îngăduit părinții o strană sau două, în care doar se sprijineau.

Am întâlnit în Sfântul Munte un călugăr la 100 de ani care nu-și permitea să stea jos în biserică, cum bunăoară n-am să uit niciodată cum Patriarhul Teoctist la 92 de ani a stat în picioare patru ore la Biserica Buna Vestire-Belu și nu și-a permis să se așeze chiar dacă neputințele vârstei i-ar fi îngăduit să facă lucrul acesta. Evoc cu evlavie momentul acesta, căci timp de patru ore a stat numai cu ochii în carte, fiind atent la toate rugăciunile, adeseori lăcrimând, având în sine o bucurie pe care am descifrat-o mulți ani mai târziu. Sunt sigur că mă veți întreba ce bucurie? Vă răspund că atunci simți că Dumnezeu îți ascultă rugăciunea, când ai sufletul într-o bucurie pe care n-o poți ascunde. Credincioșii știu bine lucrul acesta. Ei știu cu precizie când Dumnezeu le ascultă rugăciunea și când nu le-o ascultă.

În această seară, al doilea eveniment

ce ne este pus la inimă de Biserica este pilda smochinului neroditor. Pe scurt, pentru că îl înviase pe Lazăr, invidia cărturarilor și a fariseilor depășise orice limită, căci căutau să-L omoare și pe Iisus Hristos și pe Lazăr cel înviat a patra zi din morți. Ca să nu le răspundă direct, Domnul nostru a blestemat smochinul, iar el s-a uscat pe dată.

Evangelistul ne spune că încă nu era vremea smochinelor. Smochinul este sinagoga condusă pe vremea aceea de Caiafa, ginerele lui Ana, în care nu mai încăpea vicleșug. Caiafa conducea o sinagogă fără rod, ca și smochinul. Iar Hristos a blestemat smochinul ca să le arate cărturarilor și fariseilor că i-ar fi putut nimici pe dată, că părăsiseră de mult legea lui Dumnezeu, iar sinagoga devenise o peșteră de tâlhari. Este un avertisment profund făcut peste veacuri și nouă celor de azi, care uităm adesea că Biserica nu este a noastră, ci este Biserica Lui, pe care a câștigat-o cu scump sângele Lui.

Săptămâna aceasta este o săptămână mistică, ascunde în sine un mister. Dacă cele 40 de zile au fost ascetice, puse ca

să ne putem mărturisi păcatele, să ne schimbăm, să ne împărtășim, să ne sfințim, săptămâna aceasta este o săptămână mistică, în care să fim atenți, căci noi suntem cercetați până în adâncul sufletului chiar de Dumnezeu. Nu cumva și noi suntem smochinul neroditor? Nu cumva Biserica noastră nu mai este după placul lui Dumnezeu? Suntem noi oare smochinul neroditor, plin de frunze fără rod, adică de slavă fără de virtuți? Avem oare în biserică gândul la Dumnezeu? Îl simțim cu noi sau avem interese meschine, asemenea zarafilor, pentru care Hristos a pus mâna pe bici? Vă spun aceasta pentru că de multe ori în biserică suntem mai agitați ca în piață, fără să avem bună cuviință, răbdare, evlavie și inimă curată.

Să ne rugăm ca Dumnezeu să ne dea ani să putem fi asemenea părinților noștri, evlavioși, decenti, smeriți, jertfelnici, rugători și responsabili pentru chemarea de buni creștini pe care Mirele Bisericii ne-o face tuturor.

Amin! ❀

Părintele Dinu

IOSIF CEL PREAFRUMOS, PREÎNCHIPUIRE A MÂNTUITORULUI HRISTOS

La începutul Săptămânii Pătimirilor, Biserica face pomenirea fericitului Iosif cel preafrumos, la care se adaugă și pomenirea smochinului neroditor. Fericitul Iosif de care se face amintire în slujba acestei zile este fiul lui Iacov și al Rahelei din Vechiul Testament, a cărui istorie o aflăm în cartea Geneza în capitolele 37-50 și ne arată că este numit cel „preafrumos” întrucât el este văzut ca preînchipuire a lui Hristos.

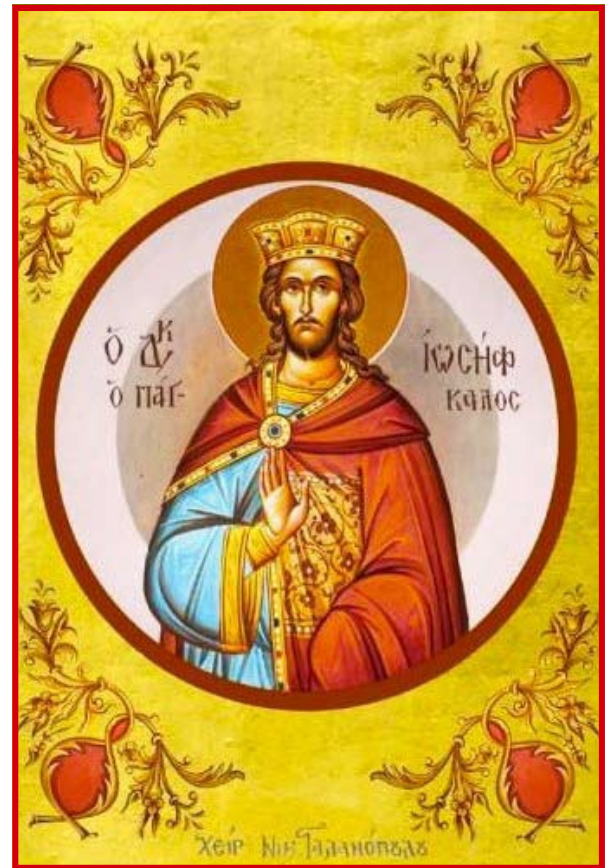
Iosif, fiul mai mic al patriarhului Iacov, născut din Rahila, este invidiat de frații săi din pricina unor visuri și ascuns mai întâi într-o groapă. Tatăl lui este înșelat de fiii lui printr-o haină muiată în sânge, spunându-i-se că a fost răpit și a fost mâncat de fiare sălbatice. În cele din urmă a fost vândut ismailiților cu treizeci de arginți, iar aceștia la rândul lor îl vând lui Putifar, mai-marele eunucilor faraonului Egiptului. Pentru că stăpâna lui s-a mâniat pe el din pricina curățeniei tănărului, că n-a voit să săvârșească nelegiuirea, a fugit lăsând în mâna ei haina sa. Ea l-a vorbit de rău stăpânului său, așa că Iosif a căpătat temniță grea și lanțuri. Apoi, în urma tălmăcirii unor visuri, a fost scos din închisoare, înfățișat faraonului și a fost pus domn peste tot Egiptul. Cu prilejul împărțirii grâului a fost cunoscut iarăși de frații săi. Trăind într-un chip minunat toată viața lui, a murit în Egipt și s-a arătat un om mare prin înțelepciune, pe lângă alte fapte bune ale sale.

Iosif este preînchipuirea lui Hristos. Precum oarecând patriarhul Iosif, așa și Hristos a fost pizmuț de confracții săi, a fost vândut pe treizeci de arginți și a zăcut

în groapă (mormânt). De asemenea, așa precum Iosif a ajuns mai mare peste tot Egiptul (adică peste tot păcatul), în același chip Hristos, înviind a împărățit peste tot păcatul, și precum patriarhul din Vechiul Testament salvează prin grâu pe egipteni și neamul său de foamete („Iosif cel curat/ Noian de bunătați s-a arătat./ Grâu a împărțit/ Și drept-stăpânitor el s-a vădit” - stihurile „la preafrumosul Iosif”), tot astfel Hristos hrănește pe oameni prin Trupul Său – „Pâinea vieții” (Ioan 6,48 și urm.).

Biserica ne cheamă să aprofundăm taina răscumpărării omului, făcându-ne atenți la acest personaj din Vechiul Testament, preînchipuire a lui Hristos. Așa precum vânzarea lui Iosif de către frații plini de pizmă, Dumnezeu a folosit-o spre salvarea aceluia, tot așa, vânzarea și uciderea lui Hristos va fi spre salvarea neamului omenesc.

Iată că, încă din prima zi a Săptămânii

Pătimirilor ni se indică tot parcursul Crucii, dar și finalul Învierii și semnificația ei, ascunse în chipul patriarhului Iosif. Interpretând în cheie tipologică persoana și viața patriarhului vechi-testamentar, Biserica asumă întreaga revelație biblică, subliniind continuitatea și uniformitatea acesteia. ❖

Cum să petrecem Săptămâna Mare?

Iată, am ajuns la sfârșitul sfântului post de 40 de zile; am terminat bogăția postului și cu harul lui Dumnezeu am ajuns la liman. Asta înșă să nu ne facă să ne trândăvim, ci să ne sânguim și să priveghem încă și mai mult.

Așadar, după cum corăbierii, alergătorii și atleții își măresc străduința și luarea aminte atunci când ajung la sfârșit, tot așa se cade să facem și noi, pentru că am ajuns și noi, cu ajutorul lui Dumnezeu, în săptămâna mare. Acum mai cu seamă să postim mai mult, să ne rugăm cu mai multă tărie, să ne mărturisim din inimă păcatele, să facem fapte bune, să dăm bogate milostenii, să fim buni și blânzi, să facem orice faptă de virtute pentru ca, ajungând în ziua Învierii, cu aceste fapte bune, să ne bucurăm de dărniciia Stăpânului.

- Pentru ce numim săptămâna aceasta săptămâna mare?

- Pentru că mari și nespuse sunt bunătățile care ne stau în față în această săptămână. În săptămâna aceasta războiul cel de veacuri s-a sfârșit, moartea s-a stins, blestemul a pierit, tirania diavolului s-a surpat, armele lui s-au sfărâmat, Dumnezeu s-a împăcat cu oamenii, Cerul s-a deschis, oamenii s-au amestecat cu îngerii, cele despărțite s-au unit, zidul s-a luat, încuietorii s-au zdrobit, Dumnezeul păcii a împăcat pe cele de sus cu cele de pe pământ. Așadar pentru aceasta numim noi săptămâna de acum săptămâna mare, pentru că în ea ne-a dăruit Stăpânul daruri foarte bogate. Asta este pricina că mulți în săptămâna asta își înăspresc postul, prelungesc priveghele sfinte și fac multe milostenii, arătând, prin cele ce fac, cinstea pe care o dau acestei săptămâni. Dacă Stăpânul ne-a dăruit în ea bunătăți atât de mari, nu se cuvine oare, ca și noi să-I arătăm, cu ce putem, cinste și

respect? Chiar și împărații, prin hotărârile ce le dau, își arată și ei respectul pentru aceste zile sfinte: poruncesc să fie suspendate toate treburile publice, să se închidă tribunalele, să fie oprite pricinile și procesele, pentru ca toată lumea să se poată grăbi, în liniște și tihnă, spre săvârșirea faptelor duhovnicești. Și nu numai atât! Împărații mai fac și un alt dar: liberează pe cei închiși în temnițe și imită, după omeneasca lor putere, pe Stăpânul lor. Că spun ei: După cum Stăpânul nostru ne-a slobozit din temnița cumplită a păcatelor și ne-a dăruit nenumărate bunătăți, tot așa se cuvine ca și noi să fim, pe cât putem, imitatorii iubirii de oameni ai Stăpânului. Vedeți că fiecare din noi își arată, prin tot ce face, cinstea și respectul pe care îl poartă zilelor acestea, care ne-au adus bunătăți atât de mari?” ❖

Sfântul Ioan Gură de Aur

SĂ PARTICIPĂM CU EVLAVIE LA SFÂNTA LITURGHIE

Poruncile privitoare la îndatoririle credincioșilor față de Biserică se numesc porunci bisericești. Ele sunt în număr de nouă, iar creștinii sunt datori să le împlinească.

1. Să ascultăm cu evlavie Sfânta Liturghie în fiecare Duminică și sărbătoare.

2. Să ținem toate posturile de peste an.

3. Să cinstim fețele bisericești.

4. Să ne spovedim și să ne împărtășim în fiecare din cele patru posturi mari de peste an, ori, dacă în fiecare post nu putem, cel puțin odată pe an, în Postul Paștilor.

5. Să ne rugăm pentru cei ce stau în fruntea țării.

6. Să ținem posturile pe care le-ar orânduie episcopul sau mitropolitul locului în vreme de primejdii, de molime sau alte necazuri.

7. Să nu citim cărți eretice sau ale sectarilor.

8. Să nu înstrăinăm, nici să folosim, spre scopuri străine, lucrurile bisericești sau averea Bisericii.

9. Să nu facem nunți și ospețe, sau alte petreceri, în timpul posturilor.

Cea dintâi poruncă bisericească este aceea de a asculta cu evlavie Sfânta Liturghie în fiecare duminică și sărbătoare. Această poruncă tâlcuiește porunca a patra dumnezeiască (din cele zece porunci din Decalog), arătând felul în care sunt datori creștinii să prăznuiască zilele de sărbătoare. Ea cere creștinului să se roage lui Dumnezeu, precum spune Sfântul Apostol Pavel: „Rugați-vă neîncetat” (I Tes. 5, 17), fiindcă rugăciunea este mijlocul cel mai

potrivit de a înfățișa înaintea lui Dumnezeu gândurile și simțămintele religioase, de a-I mulțumi pentru binefacerile primite și a-I cere ajutorul pentru diferitele trebuințe cinstite ale vieții. Rugăciunea să fie făcută cu înfrângerea inimii și cu smerenie, căci „Inima înfrântă și smerită Dumnezeu nu o va urgisi” (Ps. 50, 18). Fără smerenie nu este cu puțință adevărata credință creștină, iar fără credință nu este cu puțință a plăcea lui Dumnezeu. Porunca aceasta îl îndatorează pe creștin la rugăciune zilnică, iar în zilele de sărbătoare, să ia parte la sfintele slujbe rânduite de Sfânta noastră Biserică Ortodoxă.

Prin Taina Euharistiei, care este rostul fiecărei Liturghii, trăiește și se consolidează Biserica, până la a deveni un singur trup: Trupul lui Hristos. Sfântul Ioan de Kronstadt, cel pentru

care viața fără Sfânta Liturghie nu putea fi concepută, ne-a lăsat multe pagini despre darul lui Hristos, care este Sfânta Liturghie, și despre folosul pe care fiecare creștin îl are din prezența sa la această sfântă slujbă: „Cât de aducătoare de bucurie și cât de însuflețitoare este convingerea că toți creștinii ortodocși alcătuiesc, duhovnicește, o singură Împărăție a lui Dumnezeu, un singur trup, un singur duh, o singură viață, cu o mulțime de ciorchini, iar peste toți împărătește Dumnezeu întru Hristos Iisus și în toate viază Duhul lui Dumnezeu. Minunată este dumnezeiasca Liturghie prin dragostea uriașă cu care adună laolaltă lumea întreagă! Pământul și cerul!” „Îmbrăcându-mă întru Hristos cu credință și făcându-mă părtaș Sfințelor Taine, mi se deschide mintea și mă simt puternic ca o stâncă”, scria Sfântul Ioan de Kronstadt. ✠

Mai bine să te păgubești de o sumă de bani, decât să te lipsești de sfânta slujbă

Si pentru Sfânta Liturghie, să știi lămurit că nu-i destul să stai la biserică numai cu trupul, ci și cu mintea și cu tot sufletul și cu evlavie multă. Să nu grăiești cu nimeni, ci să iei aminte cu frică și cu cutremur mult, având mintea pironită pururea la prea curatele și Dumnezeieștile Taine care se săvârșesc la Sfințitul Altar.

Vai, celor fără de minte care vorbesc și grăiesc necuviințe în biserica Domnului, tulburând slujba. Și mai ales unii lipsiți de evlavie care cântă și joacă la sărbătorile Sfinților și nu simt, nebunii și orbi, fărădelegea lor. O, necucernicilor

și nelegiuitorilor și urmăritori ai diavolilor și poftelor lor! Ce mulțumire o să aibă Sfântul acela, că-i duceți o făclie sau o altă făgăduință, apoi, nu numai că nu stați la Sfânta Slujbă precum sunteți datori, ci jucați afară? Creștinii cei evlavioși împreună cu preoții să cânte în biserică slăvind pe Domnul și voi, cei fără de minte, să serbați din afară pe diavoli, și să-i bucurați cu dansuri și cântece și cu alte fapte elinești, cum făceau închinătorii de idoli în zilele cele vechi? Creștini să vă numească cineva pe voi? Mai bine ar fi de ați fi ședea la casele voastre, decât să

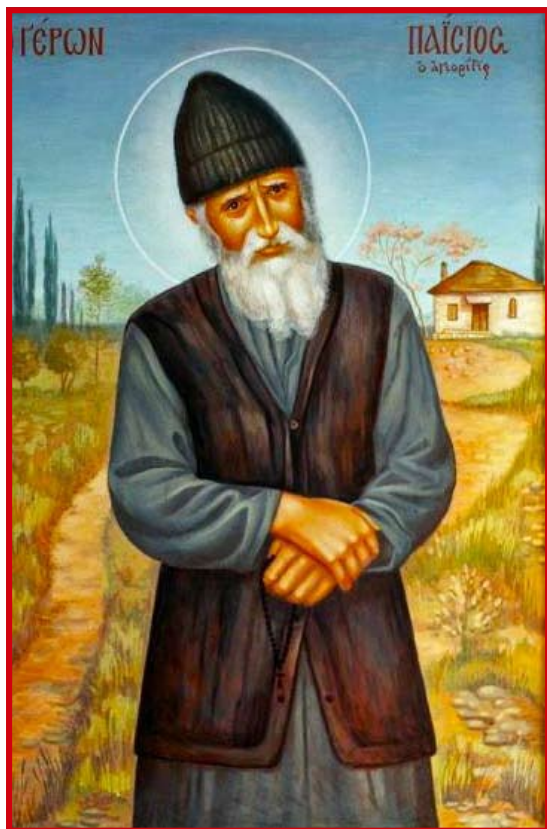
nădăduiți că ați mers spre slava Sfântului aceluia, ca să-l aveți ajutor sufletului vostru.

Să nu socotiți, fraților întru Hristos, că este puțin păcat să nu mergeți la biserică, la Sfințita Liturghie și la sărbători. Foarte greu păcat este acesta, și vă păziți cu luare aminte; părăsiți această obișnuință drăcească și nu vă leneviți de slujba voastră. Mai bine să te păgubești de o sumă de bani, decât să te lipsești de sfânta slujbă; căci orice slujbă trupească se face în zi de sărbătoare, se afurisește. ✠

Monahul Agapie Criteanul

DESPRE MUNCĂ, STRES ȘI GĂSIREA LINIȘTII INTERIOARE

Spunea Gheron: „Atunci când lucrează cineva cu liniște își păstrează pacea și își sfințește întreaga zi. Din păcate, n-am înțeles că atunci când lucrăm ceva prea repede dobândim nervozitate, iar lucrarea care se face cu nervozitate nu este sfințită. Scopul nostru nu trebuie să fie a face multe și să fim într-o continuă neliniște. Căci aceasta este o stare diavolească. Lucrul de mână care se face în liniște și cu rugăciune se sfințește și sfințește și pe cei care îl folosesc. Atunci are sens ca mirenii să ceară lucru de mână de la monahi ca binecuvântare. În timp ce lucrul făcut cu grabă și nervozitate transmite această stare diavolească și celorlalți. Treaba grăbită, făcută cu neliniște, este caracteristica oamenilor celor mai lumești. Sufletele tulburate care lucrează transmit tulburare prin lucrul lor de mână, iar nu binecuvântare.”

După ce atrage de multe ori atenția în cadrul convorbirilor asupra lipsei de liniște, asupra neliniștii lăuntrice ce îl caracterizează pe omul contemporan, vădindu-i, desigur, grija plină de frământare, îi îndrumă pe oameni să agonisească atmosfera sfintei isihii. Îi sfătuiește să nu-și cheltuiască viața fără rost. Spune: „Nu vă risipiți timpul fără folos, fără să-l valorificați în cele duhovnicești, pentru că veți ajunge să vă sălbăticiți mult și nu veți mai putea

Părintele Paisie Aghioritul a vorbit adeseori despre isihie și grija plină de neliniște a omului contemporan. Faptul că omul contemporan a învățat să trăiască în zgomot reflectă întocmai acest lucru.

Învățându-se cu zgomotul, omul contemporan duce mereu, pretutindeni o asemenea viață zgomotoasă. „Duhul lumesc cel neliniștit al epocii noastre a distrus, din nefericire, cu așa-zisa lui civilizație, chiar și locurile sfinte cele liniștite, care odihnesc și sfințesc sufletele. Omul neliniștit nu se liniștește niciodată. N-au lăsat nicăieri vreun loc liniștit. Chiar și sfintele locuri le-au făcut azi...”

lucra cele duhovnicești. Veți dori să vă îndeletniciți numai cu treburi sau să discutați sau veți urmări să aflați subiecte de vorbă ca să vă aflați în treabă. Prin neglijarea rugăciunii și a îndatoririlor duhovnicești, vrăjmașul ne ocupă înălțimile noastre duhovnicești și ne războiește atât trupește, cât și prin gânduri. (...) și la mirenii insist mult asupra simplității, pentru că multe din cele ce se fac nu sunt de trebuință și îi mănâncă stresul. Le vorbesc de cumpătare și nevoiță. Strig mereu: «Simplificați-vă viața și stresul va fugi». Cele mai multe divorțuri de aici pornesc. Oamenii au de făcut multe treburi, multe lucruri, și astfel se ameteșc. Lucrează amândoi, tata și mama, și își lasă copiii de izbeliște. Osteneală, nervi – din probleme mici, scandaluri mari –

apoi divorț fără justificare. Acolo ajung. Dar dacă și-ar simplifica puțin viața, ar fi și odihniți, și veseli. Acest stres este o catastrofă”.

Chiar și munca de fiecare zi trebuie făcută în așa fel încât să ne păstrăm inima liberă pentru cele duhovnicești și să I-o dăruim lui Hristos. Spune: „Să nu vă dați toată ființa, toată puterea dimpreună cu mintea voastră celor materiale. În felul acesta omul devine închinător la idoli. Pe cât puteți, nu vă dăruiați inima treburilor; să dați numai mâinile și mintea. Să nu vă dați inima lucrurilor stricăcioase, nefolositoare. Căci după aceea cum va sălta inima pentru Hristos? Când inima este la Hristos, atunci și treburile se sfințesc, există și o continuă odihnă sufletească lăuntrică. Un astfel de om simte adevărata bucurie. Să vă puneți inima în valoare! Să n-o risipiți!”.

Ierotheos Vlachos, Mitropolitul Nafpaktosului

Iată Săptămâna Mare

de Traian Dorz

*Iată Săptămâna Mare, haideți să ne-mbrățișăm,
haideți să lăsăm dreptatea care credem c-o avem,
haideți să luăm iubirea ce se pare c-am uitat,
haideți să ne dăm iertarea cu sărut adevărat.*

*Trebuia de mult să ținem seama de Cuvântul spus,
să vedem Ispitorul cum l-a biruit Iisus,
să-nțelegem că ispita cea mai grea e cea din rai
și că cel mai greu te lepezi de dreptatea care-o ai.*

*Este Săptămâna Mare, iată, este Sfântul Post,
haideți în genunchi cu toții, să uităm de tot ce-a fost,
să ne-ntindem mâna păcii și sărutul iubitor,
să iertăm, pentru-Nviere, toți și toate tuturor.*

*Vine Marea Înviere, Vine Paștele – Hristos,
să-L întâmpinăm cu suflet primenit și credincios,
să ne înnoim ființa din străfunduri și deplin,
să intrăm în Sărbătoare oameni noi, cu chip divin.*

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 28 APRILIE - 5 MAI 2024

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 28.04	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰ 18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Duminica a 6-a din Post (a Floriilor) - Utrenia, Sfânta Liturghie Denie / Utrenia zilei de Luni
Luni 29.04	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Denie / Utrenia zilei de Marți
Marți 30.04	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Denie / Utrenia zilei de Miercuri
Miercuri 01.05	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Denie / Utrenia zilei de Joi
Joi 02.05	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -22 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Denia celor 12 Evanghelii / Utrenia zilei de Vineri
Vineri 03.05	10 ⁰⁰ -18 ⁰⁰ 18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰ 20 ⁰⁰ -22 ⁰⁰	Scoaterea Sfântului Epitaf și trecerea pe sub Sfânta Masă (Zi aliturgică) Denia Prohodului Domnului / Utrenia Sâmbetei Mari Procesiune în jurul bisericii
Sâmbătă 04.05	de la 23 ³⁰	Canonul Sâmbetei Mari
Duminică 05.05	00 ⁰⁰ -01 ⁰⁰ 01 ⁰⁰ -03 ⁰⁰ 12 ⁰⁰ -13 ⁰⁰	(†) Învierea Domnului (Sfintele Paști) - Slujba Învierii Domnului Veniți de luați lumină! Sfânta Liturghie Vecernia Paștilor – „A doua Înviere”